

Heden, de februari 2006

ten verzoeken van:

1. de rechtspersoonlijkheid bezittende **VERENIGING VAN NEDERLANDSE GEMEENTEN**, zetelende te Den Haag
2. de publiekrechtelijke rechtspersoon **GEMEENTE BUNNIK**, zetelende te Bunnik
3. de publiekrechtelijke rechtspersoon **GEMEENTE DOETINCHEM**, zetelende te Doetinchem
4. de publiekrechtelijke rechtspersoon **GEMEENTE SNEEK**, zetelende te Sneek
5. de publiekrechtelijke rechtspersoon **GEMEENTE ENSCHEDE**, zetelende te Enschede

alle te dezer zake woonplaats kiezende te Amsterdam aan de Strawinskylaan 2001, ten kantore van Stibbe N.V., advocaten en notarissen, van wie mr N.S.J. Koeman voor verzoekers als advocaat optreedt alsmede te Den Haag aan het Noordeinde nr. 33, ten kantore van mr P.J.M. von Schmidt auf Altenstadt, die door mijn requirante tot procureur wordt gesteld en zodanig in rechte zal optreden;

GEDAGVAARD:

DE STAAT DER NEDERLANDEN (Ministerie van Financiën), waarvan de zetel is gevestigd te 's-Gravenhage, aldaar mijn exploit doende en afschrift dezes latende aan het parket van de procureur-generaal bij de Hoge Raad te 's-Gravenhage aan de Kazernestraat 62 aan:

OM:

Opdag, tweeduizendzes, des middags om uur, niet in persoon, doch vertegenwoordigd door een procureur, te verschijnen ter terechtzitting van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zitting voor burgerlijke zaken, welke zitting zal worden gehouden in het Paleis van Justitie aan de Prins Clauslaan 60 te 's-Gravenhage;

ONDER AANZEGGING:

- dat, indien gedaagde niet uiterlijk op de genoemde zitting bij procureur verschijnt, en de voorgeschreven termijnen en formaliteiten in acht zijn genomen, de rechter verstek tegen hem zal verlenen en hij de vordering zal toewijzen, tenzij deze de rechter onrechtmatig of ongegrond voorkomt;

TENEINDE:

te horen concluderen als volgt:

1. Op 1 januari 2006 is in werking getreden de wet tot wijziging van de Gemeentewet in verband met het afschaffen van het gebruikersdeel van de onroerende-zaakbelasting op woningen en het maximeren van de resterende OZB-tarieven (Stb. 2005, 725). Hierna zal deze wetswijziging ook worden aangeduid als “de wet”. Deze wetswijziging is zelf weer gewijzigd door artikel XXXa van de Wet van 15 december 2005, houdende wijziging van enkele belastingwetten (Belastingplan 2006) (Stb. 2005, 683). Bedoeld artikel XXXa is in feite een veegwet. Naar (het relevante onderdeel van) die wet zal hierna worden verwezen als “artikel XXXa”. Strekking van de wet is, dat gemeenten de mogelijkheid verliezen om een onroerende-zaakbelasting te heffen van de gebruikers van woningen alsmede dat de resterende OZB-tarieven worden gemaximeerd. De wetswijziging heeft tot gevolg dat de gezamenlijke Nederlandse gemeenten een belastingheffingsmogelijkheid gaan verliezen die over het jaar 2005 ca. €1 miljard gemeentelijke belastinginkomsten opleverde. De limitering van de resterende OZB-tarieven brengt mee dat hiervoor in het gemeentelijke belastinggebied geen compensatie kan worden gevonden.
2. De hiervoor bedoelde wet is in strijd met het Europees Handvest inzake de lokale autonomie, meer in het bijzonder het bepaalde in de navolgende leden van artikel 9 van dat Handvest:

“1. De lokale autoriteiten hebben binnen het kader van het nationale economische beleid, recht op voldoende eigen financiële middelen, waarover zij vrijelijk kunnen beschikken bij de uitoefening van hun bevoegdheden.”

3. Ten minste een deel van de financiële middelen van de lokale autoriteiten dient te worden verkregen door lokale belastingen en heffingen waarover zij, binnen de grenzen bij de wet gesteld, de bevoegdheid hebben de hoogte vast te stellen.”

3. Het Handvest is door Nederland goedgekeurd bij wet van 10 oktober 1990. Daarbij is verklaard dat het Koninkrijk zich niet gebonden acht aan enkele onderdelen van het Handvest. De artt. 9 lid 1 en lid 3 behoren daar niet toe. Voorts is in de goedkeuringswet bepaald dat de reikwijdte van het Handvest voor wat betreft het Koninkrijk wordt beperkt tot provincies en gemeenten.

4. *The Congress of local and regional authorities*, ingesteld door de Raad van Europa, oordeelt over mogelijke schendingen van een verdragsluitende partij bij het Handvest van bepalingen uit het Handvest. Aan genoemd *Congress* is de vraag voorgelegd of de afschaffing van het gebruikersdeel van de OZB op woningen verenigbaar is met het Handvest. Dat heeft geleid tot *Recommendation 180(205)* d.d. 9 november 2005 van genoemd *Congres* (**productie 1**), waarin onder meer het navolgende wordt overwogen:

“The Congress believes that the power to levy local taxes and to determine their rate is a fundamental right of local authorities guaranteed by art. 9 of the Charter of Local Self-Government (hereafter referred to as the Charter);

The Congress recalls that art. 9.3 of the Charter provides that ‘part as least of the financial resources of local authorities shall derive from local taxes ...;’

The Congress considers that part of the financial resources that shall derive from local taxes must be significant and not merely symbolic. In this respect the Congress recalls its Recommendation 79(2000) in which it took the position that local authorities must derive a substantial proportion of their resources from their own taxation revenue and from charges, the rates of which they must be free to set;

The Congress notes that the local taxation system of the Netherlands is characterized by the fact that 83% of the local fiscal revenue is derived from real estate tax, that the part of the fiscal local income covers only 8,8% of the municipal revenue and that the local taxes cover only 1,1% of the GDP of the country.

The Congress takes the view that the last figure of 1,1% is already quite low, and that a further reduction of local fiscal income will not be consistent with art. 9.3 of the Charter;

...

Therefore the Congress takes the view that the abolition of the real estate tax paid by the users and its subsequent limitations without any compensation by another local tax can be considered as a violation of art. 9.3 of the Charter and therefore a violation of public international law;"

In de genoemde *Recommendation 180(2005)* heeft het Congress de Nederlandse autoriteiten opgeroepen geen vervolg te geven aan de voorstellen die een inbreuk betekenen op art. 9 van het Europese Handvest inzake lokale autonomie. De Nederlandse regering heeft aan die oproep echter geen gehoor gegeven.

5. Een redelijke uitleg van art. 9 lid 3 van het Handvest stemt overeen met de uitleg die het voormelde Congress in de genoemde *Recommendation 79(2000)* en de geciteerde *Recommendation 180(2005)* heeft gegeven. Een substantieel aandeel van de financiële middelen van lokale overheden moet worden verkregen uit lokale belastingheffing. Na de wetswijziging is daarvan in Nederland geen sprake meer, nu hierdoor de totale gemeentelijke belastingopbrengsten met ongeveer 23,5% zullen dalen en nog slechts 14% van de financiële middelen van de Nederlandse gemeenten zal worden verkregen uit lokale belastingen en heffingen (het verschil met het eerder genoemde percentage van 8,8% wordt verklaard doordat hier de heffingen worden meegerekend). Aldus is sprake van strijd met art. 9 lid 3 van het Handvest. Een en ander volgt ook uit het *Explanatory Memorandum* dat de rapporteur van het Congress of local and regional authorities over deze kwestie heeft opgesteld (**productie 2**). Daarin wordt voorts benadrukt dat de door de Nederlandse regering voor het verlies aan middelen geboden compensatie, niet voldoet aan het bepaalde in artikel 9 lid 3 Handvest (onder 31).
6. Uit het rapport “Autonoom of automatisch? Advies over gemeentelijke autonomie” van augustus 2005 van de Raad voor het Openbaar bestuur en de Raad voor de financiële verhoudingen (**productie 3**), blijkt dat deze raden van mening zijn dat met de wetswijziging, door de combinatie van afschaffing van het gebruikersdeel OZB en maximering van de resterende OZB-tarieven, “een kritische ondergrens overschreden [wordt] waardoor de positie van de gemeenten als volwaardige bestuurslaag in het gedrang komt”. Deze raden menen dat een verruiming van het lokale belastinggebied noodzakelijk is. Eiseressen doen deze dagvaarding mede steunen op hetgeen in dit rapport is gesteld.
7. Art. 94 Grondwet bepaalt dat wettelijke voorschriften buiten toepassing dienen te worden gelaten indien die toepassing niet verenigbaar is met eenieder verbindende bepalingen van verdragen en besluiten van volkenrechtelijke organisaties. Art. 9 lid 3 Handvest is zo’n ieder verbindende bepaling als bedoeld in art. 94 van de Grondwet. Het gaat hier immers om een verdragsbepaling die zich direct richt tot iedere Nederlandse gemeente, die onvoorwaardelijk

en voldoende nauwkeurig is geformuleerd en door de rechter in concrete gevallen kan worden toegepast. Dit laat zich als volgt toelichten.

8. Uit het *Spoorwegstakingsarrest* van de Hoge Raad (HR 30 mei 1986, NJ 1986, 688), blijkt dat voor het antwoord op de vraag of een verdragsbepaling rechtstreeks werkend is, de inhoud daarvan bepalend is. Als uit de inhoud blijkt dat zij in de nationale rechtsorde zonder meer als objectief recht kan functioneren, dient de bepaling als rechtstreeks werkend te worden aangemerkt. Daarbij kan belang worden gehecht aan de opvatting die de regering bij de goedkeuringswet (en, naar mag worden aangenomen, bij verdragssluiting) inneemt (HR 23 september 1988, NJ 1989, 743; HR 20 april 1990, NJ 1992, 636).
9. Gelet op het voorgaande dient in verband met de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 9 lid 3 Handvest te worden gezien of deze bepaling zonder meer als objectief recht kan functioneren. Eiseressen menen dat dat het geval is.
10. Eiseressen wijzen er in de eerste plaats op dat het feit dat in artikel 9 lid 3 sprake is van “ten minste een deel van de financiële middelen”, niet meebrengt dat de desbetreffende norm onvoldoende concreet is om rechtstreekse werking te hebben. Daartoe is immers niet nodig dat uit de norm rechtstreeks de omvang van dat deel voortvloeit. Het recht kent tal van min of meer open normen die door de rechter dienen te worden ingevuld, zonder dat hun werking in het recht als problematisch ervaren wordt. Men kan hierbij denken aan normen als “gevaar voor de openbare orde”, “redelijk belang”, “goede ruimtelijke ordening”, “onevenredige hardheid” en dergelijke. De rechtspraak laat tal van voorbeelden zien waarin rechtstreekse werking van nader in te vullen normen werd aangenomen. Nog tamelijk recent was dit bijvoorbeeld het geval ten aanzien van de Europese *Overeenkomst inzake internationale hoofdverkeerswegen* art. 3, bijlage III. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State overwoog in haar desbetreffende uitspraak onder meer:

Uit de structuur van de Overeenkomst komt naar voren dat het hier een afwegingskader betreft met daarbij minimumnormen en streefwaarden die een wisselend juridisch karakter hebben. Dat neemt niet weg dat het hier, gelet op de formulering in artikel 3 van de Overeenkomst zelf, om een dwingend afwegingskader gaat. (ABRS 15 september 2004, JB 2004, 358).

Een ander voorbeeld betreft een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 29 mei 1996 (RSV 1997, 9) waarin hij oordeelde dat artikel 10 van ILO-verdrag 102 een een ieder verbindende verdragsbepaling was. Artikel 10 van ILO-verdrag 102, deel uitmakend van de titel 'Geneeskundige zorg', luidt in de Nederlandse vertaling:

1. De verstrekkingen moeten ten minste omvatten:

(...)

b. in geval van zwangerschap, bevalling en de gevolgen daarvan:

i. praenatale zorg, hulp bij de bevalling en postnatale zorg hetzij van een geneeskundige, hetzij van een gediplomeerde vroedvrouw:

ii. de opname in een ziekenhuis, wanneer deze noodzakelijk is.

Net als in artikel 9 Handvest gaat het hier om een verplichting die een afdwingbare norm oplevert ondanks het feit dat de desbetreffende bepaling niet regelt wat de omvang moet zijn van hetgeen waarop ingevolge de bepaling aanspraak kan worden gemaakt.

11. Indien *niet* een deel van de financiële middelen van de lokale autoriteiten zou worden verkregen door lokale belastingen en heffingen, zou zonder meer in strijd worden gehandeld met deze bepaling. Dat feit illustreert reeds dat deze norm voldoende concreet is om rechtstreeks te werken. Voorts geldt dat onder “een deel” in de zin van deze bepaling een *substantieel* deel dient te worden verstaan. Dat laat een zekere en wellicht zelfs ruime marge toe, maar brengt eveneens mee dat de grens van wat redelijkerwijs nog als “deel” in de zin van deze bepaling kan worden beschouwd, in dit geval evident overschreden geacht moet worden. Eiseressen verwijzen in dit verband ook naar het rapport dat als productie 3 wordt overgelegd, waarin als conclusie staat vermeld dat “een kritische ondergrens overschreden [wordt]” door de hier aan de orde zijnde wetswijziging. De bepaling is gelet op het voorgaande voldoende concreet om in de nationale rechtsorde zonder meer door de rechter te worden toegepast. Dat geldt temeer in een geval als het onderhavige, waarin de verwezenlijking van het recht dat artikel 9 lid 3 Handvest waarborgt, door een wetswijziging teniet is gedaan.
12. De vraag naar de rechtstreekse werking van het Handvest is bij de totstandkoming van de goedkeuringswet (Stb. 1990, 546) in algemene zin aan de orde geweest naar aanleiding van vragen van de CDA-fractie hierover aan de regering. Leden van deze fractie vroegen of de regering de opvatting deelde van mr. L.G. van Reijen, waar deze in een artikel in het blad Bestuursforum van januari 1986 stelde de toetsing van wetgeving aan het Handvest door de rechter uitgesloten te achten. De regering nuanceerde deze opvatting in haar antwoord. Zij deelde mee dat de formulering van de artikelen van het Handvest “in het algemeen” zodanig is dat daaraan geen rechtstreekse werking toekomt maar dat het laatste woord ten aanzien van deze vraag in een concreet geval aan de rechter is (TK 1988-1989, 20 568 nr. 9, p. 3). Dat de regering van opvatting was dat artikel 9 Handvest nu juist wél rechtstreeks werkende bepalingen bevat, kan uit de Kamerstukken die betrekking hebben op de bekrachtiging van het verdrag en de goedkeuringswet worden afgeleid. Eiseressen wijzen in dit verband op de navolgende onderdelen daarvan.

13. In de artikelsgewijze toelichting van de Toelichtende Nota werd het volgende gesteld met betrekking tot de vraag hoe artikel 6 Handvest zich verhoudt tot artikel 9 daarvan:

“Beide opmerkingen worden door de regering onderschreven en vormen voor haar aanleiding, op de oorspronkelijke standpuntbepaling terug te komen. In onderlinge combinatie leiden zij immers tot de conclusie, dat het Rijk zich in het kader van het Handvest alleen op basis van artikel 9 kan verplichten middelen aan gemeenten en provincies ter beschikking te stellen; dat laatste uiteraard binnen de voorwaarden die dit artikel stelt.” (TK 1987-1988, 20 586 nr. 1, p. 5)

14. Eiseressen wijzen in dit verband ook op TK 1987-1988, 20 586A, “Oorspronkelijke tekst van de toelichtende nota, zoals voorgelegd aan de Raad van State en voor zover nadien gewijzigd”, waar onder 7 staat opgemerkt:

“Naar de mening van de regering bevat artikel 9 van het Handvest inderdaad het algemene kader met betrekking tot de financiële middelen van de lagere overheden. Dat brengt echter nog niet met zich dat een zo directe koppeling tussen de artikelen 6 en 9 als door de VNG is gesuggereerd, te leggen zou zijn. Op zichzelf immers zijn beide artikelen losstaand van elkaar geformuleerd. Als zodanig kunnen deze artikelen ook worden geïnterpreteerd door de rechter, zeker nu een toelichting ontbreekt die aan de bedoelde suggestie van de beide adviesorganen steun zou kunnen geven.”

15. Met betrekking tot de onderlinge verhouding tussen artikel 6 en artikel 9 Handvest gaf de regering haar standpunt vervolgens in een “voorgenomen tekst van de interpretatieve verklaring” die als volgt luidde:

“Ten aanzien van artikel 6, tweede lid, verklaart de Nederlandse regering dat in haar opvatting alleen artikel 9 betrekking heeft op de financiële middelen van de lokale autoriteiten in het kader van dit verdrag. Dit betekent dat lokale autoriteiten aan het bepaalde in artikel 6, tweede lid, geen financiële aanspraken jegens de rijksoverheid kunnen ontlenen. De Nederlandse wetgeving is naar het oordeel van de regering in overeenstemming met de bewoordingen en strekking van artikel 6, tweede lid.”

16. Tot slot wijzen eiseressen in dit verband nog op het gestelde ten aanzien van artikel 6, tweede lid, in de memorie van antwoord:

“Het aan het woord zijnde lid lijkt ervan uit te gaan dat de interpretatieve verklaring de betekenis van het tweede lid beperkt. Zoals wij in de toelichtende nota uiteen hebben gezet, kunnen wij onderschrijven dat lokale overheden een rechtspositie als bedoeld in dit lid moeten kunnen bieden. De formulering van dit lid zou echter ruimte kunnen laten voor de opvatting dat aan dit lid financiële aanspraken kunnen worden ontleend. Wij zijn van me-

ning dat slechts artikel 9 van het Handvest het recht op financiële middelen van lokale overheden regelt en dat aan artikel 6, tweede lid, geen financiële claims kunnen worden ontleend.” (TK 1988-1989 20 568, nr. 9, p. 9)

17. Nu in het voorgaande sprake is van verplichtingen van de rijksoverheid jegens de gemeenten, aanspraken c.q. financiële claims die lokale overheden aan artikel 9 ontleen en rechterlijke toetsing aan het bepaalde in onder meer artikel 9, moet ervan uitgegaan worden dat de regering van mening was dat het bepaalde in dit artikel rechtstreekse werking toekomt. Aan dat gegeven kan in verband met de vraag naar de rechtstreekse werking die thans door de rechtbank dient te worden beantwoord, betekenis worden toegekend, zoals hiervoor al werd opgemerkt.
18. Gelet op het voorgaande geldt dat het bepaalde in artikel 9 Handvest, en in het bijzonder lid 3 daarvan, voldoende concreet is om rechtstreekse werking aan toe te kennen.
19. De Staat handelt onrechtmatig jegens eiseressen en de (overige) Nederlandse gemeenten, waarvan de belangen behartigd worden door de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, door wetten tot stand te brengen en in werking te doen treden die strijdig zijn met art. 9 lid 3 van het Handvest inzake de lokale autonomie. Eiseressen hebben er derhalve recht en belang bij dat die wetten buiten werking wordt gesteld, in ieder geval in zoverre daarbij de afschaffing van het gebruikersdeel van de OZB is ingevoerd en de resterende tarieven zijn gemaximeerd.

De vordering

20. De eerste vordering van eiseressen strekt ertoe een verklaring voor recht te verkrijgen dat de wet en artikel XXXa die hier aan de orde zijn jegens hen onrechtmatig zijn nu zij in strijd zijn met het Europees Handvest inzake lokale autonomie en in het bijzonder artikel 9 lid 3 daarvan, althans te verklaren voor recht dat de wet en artikel XXXa niet verenigbaar zijn met artikel 9 lid 3 van het Handvest.
21. Voorts vorderen eiseressen dat de onderhavige wet en artikel XXXa buiten werking worden gesteld, in ieder geval voorzover het betreft de bepalingen waarmee het gebruikersdeel van de OZB is afgeschaft en de met die afschaffing in verband staande bepalingen. Concreet betekent dit naar de mening van eiseressen dat de gehele wet en artikel XXXa buiten werking dienen te worden gesteld, hooguit met uitzondering van artikel I onderdeel F daarvan, nu onderdeel F slechts een afronding van een aantal in de Gemeentewet voor de wijziging vastgelegde bedragen behelst. Uit de wet en de memorie van toelichting (TK 2004-2005, 30 096 nr. 3) blijkt immers dat alle overige onderdelen in verband staan met de afschaffing van het gebruikersdeel en de maximering van de resterende tarieven. Nu artikel XXXa slechts correcties op de gewijzigde wet introduceert, dient het eveneens buiten werking te worden gesteld.

Voor het geval de rechtbank onverhoopt zou menen dat de hiervoor geschetste samenhang tussen de verschillende onderdelen van de wet of de samenhang tussen de wet en artikel XXXa niet zodanig zou zijn dat die tot een buitenwerkingstelling als hiervoor omschreven zou moeten leiden, wijzen eiseressen erop dat de formulering van de vordering met die omstandigheid rekening houdt. Dat neemt niet weg dat eiseressen stellig van opvatting zijn dat volledige buitenwerkingstelling (eventueel met uitzondering van het hiervoor genoemde onderdeel I F) in de rede ligt.

22. Nu de wet en artikel XXXa reeds zijn ingevoerd en de gemeenten daarmee rekening hebben moeten houden, en bovendien geldt dat terugdraaien van de invoering van deze regelingen met terugwerkende kracht tot 1 januari 2006 op principiële en praktische bezwaren zou kunnen stuiten, beperken eiseressen hun vordering strekkende tot het buiten werking stellen van de wet en artikel XXXa in zoverre dat dat zal worden gevorderd vanaf 1 januari van het jaar volgend op het in deze zaak te wijzen vonnis.

Verweren van gedaagde en weerlegging daarvan

23. Gedaagde heeft tegen de vorderingen van eiseressen geen verweren aangevoerd. Het standpunt van gedaagde over de stellingen van eiseressen valt echter voor een deel af te leiden uit de wetsgeschiedenis. Gedaagde is kort gezegd van mening dat de wetwijziging niet rechtens onaanvaardbaar is in het licht van het Europees Handvest inzake lokale autonomie.

Bewijsmiddelen en getuigen

24. De in deze dagvaarding genoemde producties die als schriftelijke bewijsmiddelen dienen, zijn aan deze dagvaarding gehecht.
25. Voor zover uw rechtbank zou oordelen dat op eiseressen enige bewijslast rust, bieden zij hierbij uitdrukkelijk bewijs aan van hun stellingen door middel van het horen van getuigen of anderszins.
26. Dit aanbod geldt in het bijzonder (maar niet uitsluitend) de stelling dat de wet waarop de vorderingen van eiseressen betrekking hebben, bewerkstelligt dat niet (langer) ten minste een deel van de financiële middelen van de lokale autoriteiten wordt verkregen door lokale belastingen en heffingen waarover zij, binnen de grenzen bij de wet gesteld, de bevoegdheid hebben de hoogte vast te stellen zoals bedoeld in artikel 9 lid 3 van het Europees Handvest inzake lokale autonomie.
27. Als getuigen zijn daarvoor onder anderen beschikbaar verscheidene deskundigen op het terrein van gemeentelijke financiën en lokale autonomie onder wie de rapporteur aan de Chamber of Local Authorities van het Congress of Local and Regional Authorities van de

Raad van Europa en leden van de Raad voor het openbaar bestuur en de Raad voor de financiële verhoudingen.

28. Eiseressen behouden zich het recht voor om naar aanleiding van eventuele verweren die door gedaagde naar voren zullen worden gebracht in de procedure die deze dagvaarding inleidt, nadere bewijsmiddelen aan te dragen. Voor zover uw rechtbank tot het oordeel zou komen dat de stellingen van gedaagde voorshands bewezen zijn, bieden eiseressen aan tegenbewijs te leveren.

MITSDIEN:

Het de rechtbank behage, bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad,

1. te verklaren voor recht dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld door invoering van de Wet tot Wijziging van de Gemeentewet in verband met het afschaffen van het gebruikersdeel van de onroerendezaakbelasting (OZB) op woningen en het maximeren van resterende OZB-tarieven (Stb. 2005, 725) en artikel XXXa van de Wet van 15 december 2005, houdende wijziging van enkele belastingwetten (Belastingplan 2006) (Stb. 2005, 683), althans dat gedaagde onrechtmatig jegens eiseressen heeft gehandeld door invoering van artikel I, onderdelen A, B, C, D, E, G en artikel II van genoemde Wet tot Wijziging van de Gemeentewet en artikel XXXa van de Wet van 15 december 2005, althans te verklaren voor recht dat de voornoemde Wet tot Wijziging van de Gemeentewet, althans artikel I, onderdelen A, B, C, D, E, G en artikel II daarvan, en artikel XXXa van de Wet van 15 december 2005 niet verenigbaar zijn met artikel 9 lid 3 van het Europees Handvest inzake de lokale autonomie;
2. buiten werking te stellen de onder 1 van dit petitum genoemde Wet tot Wijziging van de Gemeentewet, althans artikel I, onderdelen A, B, C, D, E, G en artikel II van die wet, vanaf 1 januari van het jaar volgend op het in deze zaak te wijzen vonnis alsmede buiten werking te stellen het onder 1 van dit petitum genoemde artikel XXXa van de Wet van 15 december 2005, houdende wijziging van enkele belastingwetten (Belastingplan 2006) (Stb. 2005, 683) vanaf 1 januari van het jaar volgend op het in deze zaak te wijzen vonnis;
3. Gedaagde ter veroordelen in de kosten van deze procedure.

De kosten dezes zijn, buiten het procureurssalaris €

Procureur